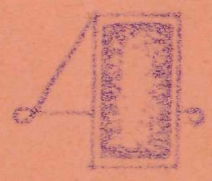
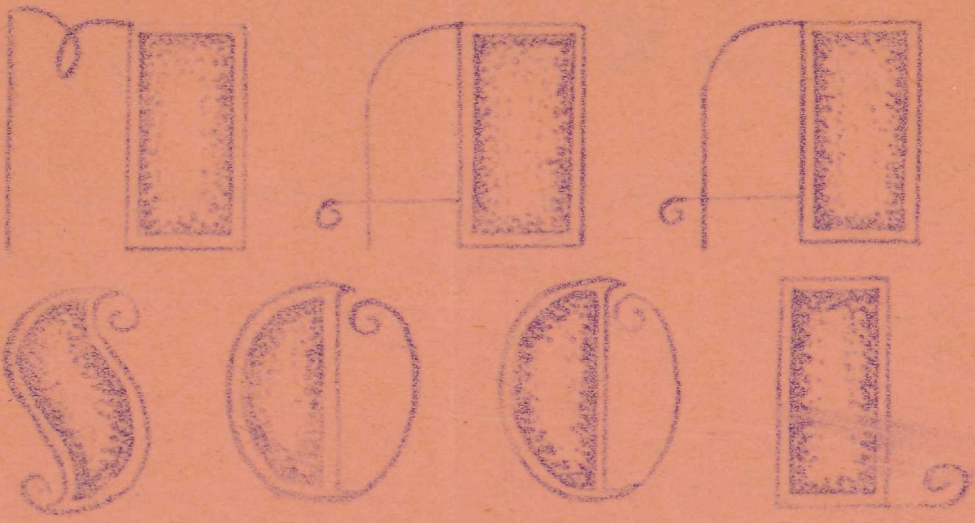

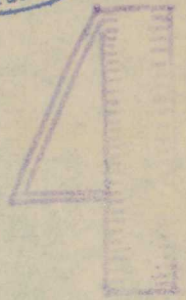
Aj. I830
S. Run

DECEMBER

STANWISOL

Maanoorte liide
Tallinna osakonna
ajakiri

Turistas: E. Vilberg, H. Asta ja A. Simberg.
Meesed tarvidust mööda.

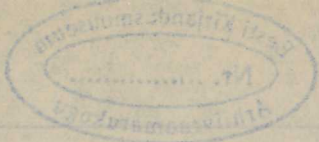

Laad püü!

Laad

aut

aastat!

Endiel Yint.

Kas olemes süütlaneid
kõik küünlaid.

Ajal, mil inimesed ja rahvad
endiselt kinduvad raskest aegadest, kü-
sib meis igalüks eneses, „mis õin ranna-
teha?“, „mis on mine eesanne? ja „mis on see
tegevusev?“ a leiab kind enesele?

CVeed mõtted peatuvad kõiki, meist
räägitakse kõigil ja igalüks otsib enesele
mingisugusi põhendust ja vastust.

CVeed mõtted ei erine paljudel
isegi jõuludeks, rõõmsapäevadeks, mida
on oodatud raskem kui einiegi teist päeva
ja mis on loonud enesega kaasa sodeieva
jõulurõhke, uue valgusega, millega me
ümbrus meid ei järjest teisitsugusemaks.
CVeed on jõula küünlaid, milledest vheed
põlevad palja küünelini kui tulesel.

Jõulurõhke andke meile meis keisimus-
tes iga uue küünla põlemasüütlamisega
vaid looteist ja julgust ka eneses uue tule-
kese süütlamisega, et oma ümbrust val-
gemaiks muuta. Iga uue küünla süü-
tlamine kohustagu meid uue eesemele

juurde, kolme taga, et enne kui keegi keegi
 polema hakkab, peame tegema tööd ja
 mida raskematel oludes asume, seda
 võimamalt tuleb pingutada ja laisulatu-
 kemaad abinõud tarvitusele võtta oma ees-
 meargi saavutamiseks. Iga keegi meil asu-
 va tulekuse asu. et 20000 rakkema peisvat
 katsetamist kui varemalt, et seda süüdata.

Võttes vastu jõuabõla ktingitust, mida
 on toonud jõulurõõtu mõte oma rahkusega
 inimese hinge, siis tekkigu igal keel seal-
 juures küsimus: „Kas olen ma varustatiks
 süüdatand kõik enese küünalad, mida oleks
 abinõud meil võimalis serini süüdata, kas
 olen ma süüdatand küünalad igast küljest ja
 riikõrgelt naga ulatasin“

„Veis mõttes lendab mööda kiirelt
 möödunud aasta tegevus, mis vaatamata
 sellele, et on jäädavalt kadunud, kusta-
 nud, möödunud jälgedena peisib aga alla
 mõlestusena ja tegudeina, mis ei kustu ühes
 aastalega ega tegijaga.“

„Veis mõtetes võtame vastu astat
 kaerigatselud jõuleid ja astume möne
 pdeva järele uude tegevuselastesse.“

Ed. Kuusiku.

Kõne armastus.

Tumeda mütsinaga peibus jõulukuul
tuul üle Sumesala kuusiku. Põlmed seia
kuusikutki keegi polli, vaevalt neli hekarit
süüsel Sumesala kringel, keud tema selle
keisiku pärast oli pidana suuri "kõhkingid"
oma lastega pidana Sumesala varemee
Jaani. Vikaria oli ta püüdnud raheliliku ma-
inimese ees, keui ta näperra poeg. Elmar
oli jõudnud keskkooli viimasesse klassi. Siis
jõulude aja vanemate juurde tulnud,
ta oli soovind saada suuremat summat
kooli lõpetamiseks. Isa Jaan oli öelnud alle,
et seda ei saa lubada, sest kogu ei teinud seda
võimalikuks. Elmar oli soovind siis kuusikut
ära müüa, selleks et ta oleks saanud suurema
summa, selle mis ta nõudis. Isa oli öelnud
sellest kindlasti ära ja Elmar oli pidanud lep-
pima leivalise summakesega, mis oli hoopis
väike osa nõutavast.

Üllisooli austades oli aga asi muutunud
hoopis raskemaks Jaanile. Elmari tagasi-
lõiked rahakorralised muutused ilka tihemaks
ja ka teravamad sisuliseks. Viimati Elmar
pööris avalikult nõudis kätte oma pöörandeise
osa ja selleks oleks tulnud kuusik müüa. Isa

oli ka see kard sellest ära öelnud ja
 kuuld oli Elmar talnuid, et isiklikult
 isaga rääkida.

Kõrva polnud Elmar kodus enam
 käind. Siinne ümbrus oli talle hoopis
 võõraks jäänd. Järelegi ei mäletanud
 seda teed oleti, mida mööda ta nii-
 palju kordi oli kooli läind ja sealt
 talnuid. Ja mäletas küll seda aega,
 mil ta siin metsa all oli seiskadest
 liivetnuid, aega, mil ta siin karja oli
 hoidnud ja mil ta alles ei julend
 oletigi unistada ülikoolist, mida ta
 nüüd lõpetamas on.

Järv siin metsa serval teletas talle
 palju heki ja armastuid juhtumeid meel-
 de. Selgelt meelestus pilt, keis oli
 ta vaikse järve kaldal unistades, ja
 õnnest tal oli rinnast istunud kuu teist -
 kõik need, kes olid talnuid pehitsema
 tema unistamiseks päeva, Lemmasala
 alas olid linnitsentid ja loolnuid. Ja kuu
 palju teletas meelde see kirik seal
 alevikus, Pihkooja kirik, milles ta oli
 esmalt armulavale võetud.

Kuudagi nagu oleks Elmarile
 mingi asi vaku sünnitand, kuudagi
 legi temale ettekeiteid ta siseilm,
 öeldes: „Elmar, see oled sina, see
 hea südamega ja tundelik noormees,
 kes mõned aastad tagasi ei julend
 omale keijutellugi sõäarast juhtumist-

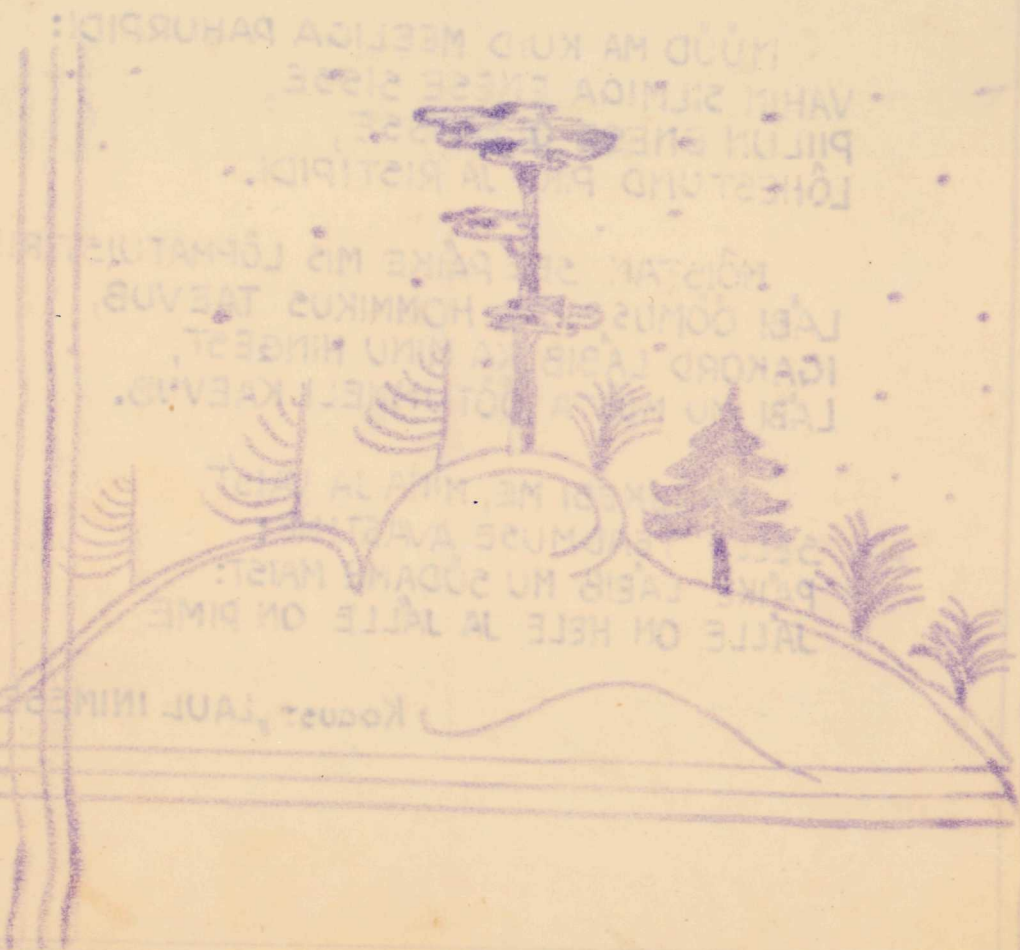
hoida selle maise saaga Samre-
sala talle ila hävitamist.

Veis mõttes oli Elmari jõudnud
juba keisrkeiserivani, mille juures
asusid Sumesala hooned. Toimid
olnud margaretki seeläbi kuuks
mels tunda väher mähises, kandes
kaiksid järeleda peid, kaitdas need
hädilisesid nagu keebides Elmari
peale, kes nende ette tga kinnid eest
põudis. Siis nende keisrkeise ette
nagu oleks valitsend raudne seadus
võikis, rasker ja aeglas. Elvud
see raudne seadus mõjus tehnikalt
ka Elmarile, tal nagu poleks need
suurt tarvidust kätte saada omo nõ-
randuse oso.

Siis astudes ell talle nina tun-
gind jõuturibadele omased ja armast
lõhnad. Siis oli keisrkeisest imendum
vaigri lõhna, segatud jõuluroogade lõh-
naga, oli tunda teibalea suitsu sega-
mist nõrga õlle lõhnaga. Nõrgi nende
lõhnade segus aiskeldasid eme jätke-
nimiste jõuleste toimetuste haldat.

Üksena üga istus isa kamberis
ja imes piipu. Teda ei suutnud eru-
tada Elmari lutek, ehki ta teadis
milleks ta tuli. Kuid vaatamata
sulle ei suutnud ta Elmari suust
sõnakuulda maise müügist. Alhtavasti
põrnatas see teda, sest et ta mõtkko

rööpõõs rööpõõs. Ja maieis
 veidi jätukamaks aga eriti siis, kui ta
 sõi Glazari ja naise saadud kirika.
 Limber nende lendlesid teadud Tume
 kübarad ja karmadama kuuldus käl-
 just kolm meiksevas karmelormi hü-
 lides, mille vahedel oli keeldu kir-
 keliidat ja meiksed, keeldud heliaat.

SERGIUS RUSS

ENESE OTSING

VÄLJA MA VAHTIND JU SILMAD PÄAST,
KÕIKE MA OTSIND, MIS ÜMBRITSES MIND,
LEIDNUDKI MEHI KÜLL KURAST, KÜLL HAAST,
LEIDNUD EI OLE VEEL, LEIDNUD END.

NUUD MA KUID MEELIGA PAHURPIDI:
VAHDI SILMIGA ENESE SISSE,
PIILUN ENESE OLUMISSE,
LÕHESTUND PÕIK JA RISTIPIDI.

MÕISTAN SEE PAIKE MIS LÕPMATUIST RINGEST
LÄBI OOMUSTUSE HOMMIKUS TAEVUS,
IGAKORD LÄSIB KA MINU HINGEST,
LÄBI MU MUSTA OOTUNNELI KAEVUS.

KAHHEKESI ME, MINA JA VAIST,
SELLI TEADMUSE AVASTIME:
PAIKE LÄSIB MU SÕDAME MAIST:
JÄLLE ON HELE JA JÄLLE ON PIME

Koost „LAUL INIMESEST“.

et mind soidutaks kilt rong, ent rong liikus nii aeglaselt. Läbi akende võisid vaadelda seigisloostast ja imetella ta ilu. Jah, keevad on loodud ilusaks, ent seigis peab end ise ilusaks tegema. Mõnikord võidakse Tuhka Triina ja võidakse isegi kuningaga sõidame... Tõllet põueval oli Tuhka Triina end eriti ehtinud. Seljas tal sajavärviline kleit, mille värvides mänglesid päikese kiired. So nägu rõõmus, no meelelegi, sest kuningak algas ju eelaga, ja kes pärast naerab - naerab rõõmsamini. Ehk lei jälgeolent hää, ilakine, ent Tuhka Triina rentsis ja võitis kuningaga sõidame...

• * •

Rong peatus - koiduajam.

Pime oli juba, kula süüsi kõik nii kodune ja armas. Algasin rahulikult mõne kilomeetri pikkust teekonda õhtuses pimeduses. Tõge peet, pööses, heopinev tundusid ligemana, kui etaki nõhkeid tõnerevahioid lianen. Üksa pimenes, ent minuse legi see headmeelt, et võisid olla pimeduse koidikus. Varsiti keevitelas kullavot hõugotid. Jais seisakammas, et vaadelda salaja mu isalõlter ühes pimeduses. Aga keevaks meile seaks naerellangest ei lubatid. Lord niuksatub, heisterib. Kas tundsid vöörast lõhna? So - juba naerkerib, vingub, peen minemmet...

«Vüid juba loas, kõikjal rõõm.

«Voh Vohli, kuidas käsi keev, keevitelas lood heeviga? Ja Pysi, Põnni, Lord? Kas keevitker võitavutid, kes Põnni suuremaks leuvenid,

kas Sipsil uusi poegi, kas Lordil silmad terved?
 Siis jutustas Volli, et Bebi olevat üks parandamatu varas. Isa loomad laudail kooki ja Lilli käinud kooki käes, Bebi teinud korraga nätsuti ja kooki olmas ta kõhus. Eks ma vaadake oma silmaga, kui rammus ta on - sööb ju teine kooki ja igalt poolt varentab, mida aga keelte saab. Lordile söölnud isa väävelhappe ja näid silmad terved. Varsii läheb jällegi jänese jahile. Väiad pole veel aega, kartulaid küll võetud, aega peidid saad, maitse, haad tegemata. Mias on palj. tööd. Kõik peidid tulevad kokki riisida, ka napsid kannikuse katust, lava ekeride kletamid, parandada ja talveaspaiki viia. Tal on isegi oma mauteikk aias, selle tahab pääsoid teie istutada. On leidnud ehe metsaomapiira, sellegi tahab istutada. Keilt ta selle ükskord jääks pookivad! Maateikki tahab kaevada, ise kaevab ise, aga Volli ei taha, ise tahab kaevada oma maieid!

Keisizir, kas selline uskeldes keelikööd ei sego. Ei segoval, aega küllalt. Koolist tulles uskeldava meelel ai, kaui pimeduse saabumiseni. Siis aega taas õppimiseks keiltalt. Lilli olevat veidi kuisem, kui varemategi aostatel. Armastavad raamatuid lugeda ja mitte enam käsitööd teha, aega tube kraamida. Lillile aiat maieid ka ei anta, sest ta pole mees ja ta ei viisivad ka keilti korraldada. Tõheneleb, tema on siis enda teada mees. No kene, ei teinud

mingi tema õnne segada. Kõnelesime veel
selles suunas tekitke aega ja siis rammestas
meid mõlemad see teireõhk kosulavusse sinne.

Taas rongil... Mõõdas see õnnepäev.

Lilli Harjulane

Joulu öö

Jouleid... uskmatu, et nii raiter!
Jona on soeabumas see, midet nii korra ooda-
tud, igatsatud. Ellidagi pühalikku asub hingele.
Tormitsev hing jääb vaiksemaks, vaikseks kui
päeva joule. - Ent igatsus ei vaibu, midetagi
oleks siiski rohkem vaja kui jouleid...

Joule ööte tulevas on peidet pilve. Si kevad
ei sörauid tähti - Keis näen tulevast? -

Joule ööte teie legendideil. Ilm on soe ja
mei vaimad liiguvad seindimata, jääduustates
pikki riba valgela väljale. Hoogsalt pilliroo
keppidest tõugatuna sõidaksin kaugele, kaugele.
Ettels, mei mets! Siin juure igatsesin. Siin
kehineast tahan keeldet helli veigistavaid sõnes,
siin juures leiata õnne, soojust ja siin vai-
kimsesest teem, et mõistad mind. Kõik on
teie ööte see tugevatele peritüvedele ja vaimadele

su paljutootavaid kaastlasi. Istun siia kaud-
 Jumedast. taevast kõrvuvad alla lammepõlled,
 allii siidpehmed, pailuvad, peites end pöö-
 saisse, kui arvad metsamehed, kes peitavad
 imelapsi. Neid mind süiski ei kardeta. Palju
 helbeid langeb mu pähe, rinnale ning possele,
 kus need pikkanõusi suluvad veeisauruks...

Miks istun ma siin, ja nii üksinda? Oa ja
 kõikjal jõulud. Kõikjal rõõmu ja säravaid
 silmi. Neid mina siin vaikin. Ei ühtki viisi
 mu huultelt, ei ühtki palvesõna jõululapselt.
 Oot ma süiski oled õnnelik, õnnelikum kõigist.

Õnnalt ootsub taht, nii lasare. Väikeselt
 lahkuvad pilved, ning kõrgel sinab taevast
 paljude säravate tähtedega. Tannen keis
 igatsus kordkorralt süüremaks kasvab ja
 ma tahav ära süit. Tahav sinna kõrgele
 lähete taha. Eelist saada hellitud ja
 soojendatud, neid tundeta erandina, kinnis ta-
 hab rõõkidele veile paljer, palju. Oot
 valu lasub hingel. Tannen keis sisenus
 mässab, süda klammerdub, midagi raski
 tahaks lõhkeda. Valja tahaksin puistata
 piinava valu, tahaksin oia hingeta, va-
 luda... Neid kellele godakaebar? Ei
 mitte sulle, jõulud! Täna tahav veel vai-
 kida, tahav olla vaikides õnnelik...

"Paha õõ, õnnistatud õõ..."
 lauluvad valge. 2 viieles lapsed. Ei mille lap-
 sed, veid inglid. Taevast on aval püha õõl.
 Kõrguses kohavaid palmid. Kõikjal suurt val-
 gust, soojust, hellust. Taevakandelid mängitakse

armastusviise. Tunnen, keis igaheli mind
 lömbab sinna elevusse. Tunnen, keis valla-
 reb hing, rutates järgnema kuisete. Jahan kuul-
 da ja mängida saäl palmide all. Jahan
 nappida armastusviise, saält laevakandte
 kuldkeelt, neid omada ja jääduustada ig-
 vesi hinga. Oot midagi hirmsat keelab se-
 da: Olen ju maine. Ja saäl kõrges laevas
 palmide varjus, mis lahutet maailmaast. Sinna
 ei pääse meist keegi. Saäl elame vaid une-
 nõguades pühemaid hetki laevasest elust.

Ja mullegi see oli vaid lühike uni. Atralt
 kumiseb veel kõrvus õrnu helisid, mis kaovad
 varjudena hõmarasse metsa. Nakk ühenduses
 olla laevaga oli lühike, kuid aeg mil viirusin
 kesk sügavat metsa, lubas lumel palju sada-
 da. Ara tahtsid mind mätta need valla-
 tud lumehelbed, mida nii ohtralt nüüd
 puistes Joululaps. Kaunis on jõulet õõ, kuid
 veel kaunimad on unenäod laevasest elust.

P. Laerman

cMöttelend

Süda, miks nutised, miks valutad
 rinnas, miks kaebad sa, mis on sul viga? Mis
 meelab hing, kui purustes rinnas, leed otsi-
 des välja, ent ei siiski löe, veel sinna jääb
 tormisenna.

Õh, nii raske on, nii päice kõik ümbreis.

nii tühi - mõttetu. Si aita siin ükski keim-
lus, kui liidur puu ma kiralseen, kes tormide
mõttust jäänd püsima.

Etal aitati lähedal linnud ja kirjud liblikad,
täis rõõmuhõõskaid vastra loodes. Eks sellei
mendega!

Ah, ei!

Etal võimatu lennates sukeldas paikese-
kehtuses. Olen selleks lüü tundetu puu; külma
süda ja kinni meitet sinu. -

Etla süda, eks märka, kui kena on ilm, kuid
loodus on kare - nii külm, nii onane sull!

Kõik need mu ümbrusest linnud ja liblikad,
kuid asemel jällegi muud looduse lõpmattust
salvest.

Õie, keis Peikase Tual pigistab külmaide
kõlegi aiateibaid, et paikudes lõhkeb puu.
Kae keis looduses puhkenud tormide lauts.
Tual viilistades vahistab lamemelbete kannul,
neid haarab ja matab kuhja.

Tormide raugedes heleneb taevafoon.
Kõikjal valitseb rahvi ja unine toon. Tõhisteis ta-
vas ja lajnzata kenaid osakesed me kop lis.
Valge ja õrn neid ehtis mõrsjareid. Peatun jalg-
rajal ja hellalt silkitab pilk puie härmateund
okst: puie üks valge kroon. Kaasike kuulatah-
teelst kaunistet taevast avardeis etal puie
latvade kohal.

Süda, eks siniski sülmneud konarlis süda, eks
sinuaki tormid vaibu maad andes rahule. Eks sinuagi
ehi end õrnema lamellega, mida kaanda võib
keergema ja hellama.

U. Ojamaa.

Idee.

Mees oli kõrge kalju otsas ja lõheks kalju kalfest suuri kivimürakaid. Mees lõheks ja kujukilles, millise toreda hoone ehitab tema neist kividest. Ja otsis tihedamaid ja ilusamaid materjale oma majale ja mida enam jõudis lähemale kalju südamele, seda kindlamaks ja toredamaks muutus maja mehe kujutluses.

Suured, näotud kivimürakad veeresid vahete vahel alla orgu. Inimesed all kuulatasiid ja küsisiid: kes see paugutab seal, kalju otsas? Et need uudishimulised ronisid ülessegi ja vaatasid mehe tööle. Ja kõneles neile suurest ilusast majast, mille ehitab neist kividest. Inimesed tulid siis alla ornu ja järeleasiid naljalugusid veidrast kalfest seal ülal, kes otsib tihedat ilusat kivi, et ehitada suurt, ilusat maja. Et aga saaks midagi ehitada neist võimaluist kaljaraknudest! Et ei jõua ju keegi liigutadagi, ammugi siis veel vedada, võl neist ehitada! Ja kuidas üldse seisavad koos need näotud kivitükid? Ei! etõistlik inimene teeb oma maja savist. Kaevab selle siia all maa seest ja pätsib kakku. On hea ja soe maja. Etõnda on teind kõik juba

vanast ajast suadik.

Mees kalju tipus aga lõhkus edasi.
Tungis eha ligemale kalju südamele
ja kalju lõkid, mis ta lösi veereda alla,
olid ta meelest juba ära tihedad ja
ilusad. Eviisi võib juba midagi teha!

Süis jäi kuniagi eileval kõik vaikseks...
Möödus palju aegu.

Uus mees kõndis kalju jalgil. Eviigi
suurt kivivaret. Terasis tärkas keijettis
suurest ilusast majast, mida võlks neist
kividest ehitada. Jah, aga enne tehti
kivid tahuda. Jälle kõlles vasar. Eviisi
juba all, kalju jalgil. Siia pääsevad
inimesed kõllesult vaatama. Vanemad
talutavad meelde ja kõnlesid omavahel,
kuidas vanasti üks hull elas heilk aega
alla kaljul, lõhkus seda ja ajas alla
alla kõlles selle kivihunnikelt. Ja neid
näe, teine taab jälle neid suuri kive pe-
nemaks. Vasara all lendas kild ja inime-
sed hoidusid neist eemale. Jalgemad kõ-
nlesid selle üle hulleiga ja terasiga onis
mingist kivihunnikest. Eviitas samboiks ja
astmeiks tahitud kive. Ja püüdis isegi
koostada midagi hoonet taolist, kuid kivid
polnud tahitud veel kehtaldaselt tasa-
seks ja ei seisnud koos. Evi - ja -
meie majad seisavad, arvasid inimesed.

Vaikis seegi vasar...

Möödus jällegi palju aegu.

Jälle kõndis mees pooleristli tahutud

MANOLITO

500M.

Dilmaide sõrades ja hammaste
põrlelades noeratab kõigile. Kord
laulab, kord deklameerib, vahel ka
kurameerib.

ILLI550M ja KAA5IK

Kaks lõbutamist sepra, nii lõhutatakse
et arvatavalt suurevad ka koos. Kõigi
leilastavate treumist kõigist teltarlastest
kõiki asjalikke referaate ja muud ette-
võtteid, siiski meelsamini lõbestavad end
tasuga.

TH. MÄNNIK

Põikeseiklone koda tema cilim ideaal.
Kõigis näideteis, mida ta näinud ja kuul-
nud laias maailmas. cilieid kaaia taga-
järjetult oodatud ta sõnavõttu, keid
Teodor haudub naisevõttu.

HELMI VILLANDI

Maalekõla on vaid ühine ee Ellaga

ja M. Andresson. Revisjoni komisjoni
 valiti Th. Elfrink, G. Gross ja G. Käär. Lõu-
 käislogi seadikuteks: H. Oiderman, H. Põis-
 son, H. Gross, F. Uim ja G. Uim.

Spordi teated

On alamael kariesoleva aasta spordi-
 sisevõistlused.

Korooni võistlustest on osavõtjaid 16.
 Võistlus toimub kahe naine seas teenats-
 kasjades juba esmine ring on läbi.

Ping-Pongi võistlused ei ole veel ala-
 mael, kuigi allesandjaid juba 8.

Kahe võistluse tulemused on järg-
 mised:

Tauni	1 mäng	1/2 p.
Tõdmarker	2 mängu	1 p.
Kasenblatt	2 mängu	2 p.
Uilmanson	4 mängu	1 1/2 p.
Tunne	1 mäng	0 p.

Ping-Pongis ja kabes vaatuse
 veel võistlejaid vastu.

Sõna on koostajail.

Liiguseeteid, teigejad ja kaastöölised, neid kes kõik omaid juteid ja reidikimised pehkimud on, siis panevad koostajad Teile kannatuse veel ulivuks proovile ja räägivad enda sõidanzelt mõned asjad, mis väljapääsu ja avalikkust õiavad.

Peijad on pööranud koostajate poole käsimisega, millist kaastööd teha, "khaasoolale". Olgu neile siinkohal mõned selgitavaid näpunäited.

Me ajakiri on mõeldud enda arendamiseks, sellepärast leitavad siin kõikselt igasugused käsimised, selle eeldusega, et need kehitaks ka teisi peale käsimise käsitaja. Jutukesed, meeleolupildid ja kuulutatud paigutakse me ajakirja raamesse vaatamata nende tasapinnale, kui need väzegi annavad nende mõõtu välja. Koostajad ehk omalt poolt kõrbiivad mõnda asja, kuid mille selle eeldusega, et neid paremaks või halvemaks teha, vaid et neid paremini me ajakirja raamesse mahutada. Ent kui esitatakse koostajatele nõudmine, et kirjutus ilma igasuguste meeldusteta ajakirja paigutatakse, arvestakse

kindlasti selle nõudmisega.

Kärsolevas numbriis leiavad lugejad ehk mõnesuguseid puudusi ja ulge. Koostajale tuli küselt see ajakirja numm-mer võlja anda, sellepärast sallus all mõnigi puudus siia. Seltoodu põhjal ei lohiko lugejad — muidugi järg-mise nr. ilmudes on nad kõik kaas- töölisteks saand, karmid kritiseerijad olla ja andestavad ehk lahkelt milme- sugused puudused ja vead (ehk jämedadki?).

Järgmine „Maasoola“ number ilmub jaanuari lõpu- päevil. Koostööd palutakse anda 15. jaanuariks H. Aslale.

